

τὸ σχῆμά της, χωρίς ναυξήση τὴν συνδρομὴν της. Ἀντὶ τοῦτου θὰ εἶνε πολὺ ἱκανοποιημένη καὶ ἡδύχαριστημένη, ἂν τὴν παραχώρουν καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν ἐκτιμήσωσι κατ' ἀξίαν οἱ φίλοι της.

*

Ἐν τῇ πορείᾳ της τὴν Ἑστίαν διευθύνει μίᾳ ιδέᾳ. Ὑπὲρ τῆς ιδέας ταύτης καὶ μόνης πᾶσαν θυσίαν τὴν ὑφίσταται εὐχαρίστως. Ἐχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε τὸ ὄργανον, τὸ μοναδικὸν ὄργανον, τῆς πνευματικῆς καὶ φιλολογικῆς ἀναγεννήσεως ἡ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἤρχισε συντελουμένη ἐν Ἑλλάδι. Τοὺς μετὰ τοῦ παρελθόντος δεσμούς της, ὅσους ἡμπόδιζαν αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ, τοὺς διέρρηξεν ὅλους, ἄνευ προλήψεως, ἄνευ δειλίας. Μόνον πρὸς τὸ μέλλον ἐνατενίζει καὶ πρὸς τὸ μέλλον βαίνει θαρραλέα. Συνήγαγε περὶ αὐτὴν τοὺς νέους, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μέλλοντος, καὶ μετ' αὐτῶν συνεργάζεται καὶ συναγωνίζεται. Σήμερον πιθανὸν νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτιμηθῇ τὸ ἔργον της καὶ ἡ πρόθεσίς της, οὔτε τῆς ιδέας της ἡ χρησιμότης νὰ καταδειχθῇ. Ἀλλ' ἐλπίζει καὶ αὐτὴ εἰς τὸ μέλλον, ὅσον οὐδεὶς ποτε ἠλπισεν ἰσχυρότερον. Ὅταν ἡ σήμερον παρατηρουμένη ζύμωσις κοπᾷ καὶ παραχθῶσιν οἱ ἀγλαοὶ της καρποί, — ἡμέρα, ἡ ὁποία δὲν θὰ βραδύνῃ νάνατσειν ἂν τὸ ἔθνος μας τὸ μικρὸν εἶνε προωρισμένον διὰ ζωὴν, — ὅταν τὰ πάθη κατασιγασθῶσι καὶ αἱ ἔριδες παύσωσι καὶ θριαμβεύσῃ ἡ Ἀλήθεια, εἶνε βεβαία ὅτι Ἑστία ὅτι τὸ ἔργον της τὸ πράγματι ἐθνικὸν δὲν θὰ παροραθῇ. Εἶνε βεβαία ὅτι αἱ καρδίαι καὶ τὰ πνεύματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ ἀσυγκρίτως εὐρύτερα τῆς σημερινῆς, αὐτὴν θὰ θεωρήσωσιν ἕνα τῶν ἰσχυροτέρων παραγόντων τῆς συντελεσθείσης προόδου καὶ χειραφεσίας, ἀληθῆ κίωτον τῶν ἐλπίδων τοῦ πνευματικοῦ μέλλοντος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέβλεψε καὶ ἀποβλέπει.

Ὅσοι ἀπὸ τοῦδε ἐννοῶσι τὸ ἔργον τῆς Ἑστίας καὶ τὸν προσρισμὸν, ὅσοι ἐκτιμῶσι τὴν θέσιν της εἰς τὴν φιλολογίαν, ὅσοι κατανοῶσι τὸ δύσκολον τῶν πρώτων βημάτων εἰς τόσῳ μέγα ἐπιχειρήμα καὶ ἐπεξηγῶσι τὰς ἐλλείψεις της, αὐτοὶ εἶνε οἱ φίλοι της καὶ οἱ ὑποστηρικταὶ της. Εὐτυχῶς εἶνε τόσῳ πολλοί, ὥστε τῇ ἐξασφαλίζουν ὅτι περισσότερον παντὸς ἄλλου ἐπιθυμεῖ, τὴν ζωὴν. Τοῦτο δὲ τὴν κάμνει νὰ διαφύγῃ διὰ τοὺς ἀδιαφόρους ἢ — καὶ ποῖος δὲν ἔχει εἰς τὸν κόσμον ; — διὰ τοὺς ἐχθρούς της.

*

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως πάσης φιλολογικῆς ιδέας, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ, ἡ Ἑστία ἔχει καὶ ἄλλην σήμερον, ἐπίσης μεγάλην ἀποστολήν. Εἶνε τὸ μόνον τοῦ εἶδους της περιοδικόν, τὸ ἐκιδόμενον εἰς ἐλληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ φίλη Ἐβδομάς, μετὰ τῆς ὁποίας συνεμερίζετο μέχρι τοῦδε τὴν τιμὴν τῆς ἀντιπροσωπεύσεως τῆς φιλολογικῆς κινήσεως, διεκόπη πρὸ πολλῶν μηνῶν, εἶνε δὲ ζητήμα ἂν θὰ ἐπαναληφθῇ, ὡς εὐχόμεθα ἐγκαρδίως. Ἐπίσης τὸ Ἀττικὸν Μόυσειον, ἐπίσης ἡ Κλειὼ τῆς Λειψίας. Ἐκτὸς δὲ τοῦ Παρνασσοῦ, περιοδικοῦ βαρυτέρου ὅπως δῆποτε, δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἄξιον λόγου δημοσιεῖον φιλολογικὴν ὕλην καὶ ἀντιπροσωπεῖον τὴν πνευματικὴν κίνησιν. Ἡ Ἑστία

πρὸς τὸ παρὸν μένει μόνη. Τοῦτο δὲν τῇ εἶνε διόλου εὐχάριστον. Εἶνε κοπιῶδες καὶ ἀνιαρὸν νὰ μὴ ἔχῃς εἰς τὸ ἔργον σου ἕνα συνεργάτην. Ἀλλ' ἂν οὗτοι οὗτοι τὴν ἐπεφύλασεν ἡ τύχη, θὰ προσπαθῶσιν νὰ μὴ φανῇ κατωτέρα τῆς περιστάσεως. Ἀναγνωρίζει ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας τῇ ἐπιβάλλει τὸ ἀκούσιον τοῦτο μονοπώλιον καὶ ὑπόσχεται ὅτι θὰ προσπαθῇ νὰ τὰς ἐκπληρώσῃ. Εἰς τοῦτο τοῦλάχιστον τὴν στηρίζει ὁ εὐρύς κύκλος τῶν συνεργατῶν της, ὁ ὁσημέραι καθιστάμενος εὐρύτερος, διὰ τῆς προσλήψεως παντὸς ὅτι εὐέλπι μεταξὺ τῶν νέων, παντὸς ὅτι ἔξοχον μεταξὺ τῶν παλαιῶν.

Ὁ δὲ Ἀντίλαλος, ὁ τόσῳ στενῶς συνδεόμενος μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας, ὁ ὁποῖος καὶ φέτος θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνταλλάσων μετ' αὐτῶν τὰς σκέψεις του, θεωρεῖ κατάλληλον σήμερον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν προσοχήν, μετὰ τῆς ὁποίας ἤκουσαν μέχρι τοῦδε τὴν Ἠχώ του, ἐλπίζων μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον γραπτῶς ἢ προφορικῶς πολλὰν ἐκ μέρους τῶν ἐξεδηλώθη, νὰ παρακολουθήσωσιν αὐτὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

ΑΛΗΘΗΣ ΦΙΛΗ'

Διήγημα

Ἡ οἰκία τοῦ Χαριτωμένου εἶνε ἀνάστατος. Ἀγθοφόροι ἐπὶ τῶν πελωρίων ὤμων των, μεταφέρουσι διάφορα ἐπιπλα ἀπὸ οἰκίας γειτονικῆς.

Ἡ κ. Χαριτωμένου καὶ αἱ ἀδελφαὶ της μετὰ τῶν δύο ὑπηρετριῶν τοποθετοῦσι τὰ ἐπιπλα. Ἐξ ἐνὸς δωματίου ἀκούεται ἡχος κλειδοκυμβάλου. Ἡ Δεσποινὴ Ἐλευθερία μελετᾷ.

Αἶφνης ἀκούεται θόρυβος ἐκκωφωτικὸς.

— Σουλτανίτσα, τί συμβαίνει ; ἀνέκραξεν ἡ κ. Χαριτωμένου πολὺ τεταραγμένη.

— Ἀχ..... ἀδελφίτσα μου.

— Τί ἔτρεξε καλὲ :

— Ὁ καθρέπτης τῆς μαντάμας γένηκε θρόμματα.

Ἡ κ. Χαριτωμένου ἐτίλλε τὰς ὀλίγας τρίχας τῆς κεφαλῆς της.

— Ἀχ ! τί ζημία ἦτανε αὐτή !

— Καλὲ ἀδελφίτσα μου, μὴ χολοσκάνῃς· τὸ κακὸ ἐκεῖ ἄς πάγῃ.

Ἡ κ. Χαριτωμένου πολὺ σκυθρωπὴ ἐξηκολούθει νὰ ἐπιστατῇ εἰς ὅλα καὶ μόνον ὅταν ἡ πρώτη ἐργάτις τῆς κ. Εὐλαλίας, τῆς περιωνύμου ραπτρίας, ἔφερε τὰς ἐνδυμασίας, ἐμεϊδίασε διότι ἦσαν πράγματι ὠραῖαι.

Ἡ Νίκη ἦλθε πρὸς τὸ ἐσπέρας καὶ ὡς ἀνεγνωρισμένο λεπτὸ γούστο ἔδωκε τὴν γνώμην της δι' ὅλα.

Εἰς τὴν φοβερὰν σύγχυσιν ἐκείνης τῆς ἐσπέρας ἡ κ. Χαριτωμένου ἐλησμόνησε κατὰ τὸ συνετὸν σύστημά της νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαίας συμβουλὰς εἰς τὸν σεβαστὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος νομίζων ὅτι θὰ ἦτο εὐπρεπέστερος, παρουσιάσθη μὲ τὸ φράκ καὶ μὲ λευκὰ χειρόκτια.

Ἡ Σουλτανίτσα νομίσασα ὅτι εἶνε ὁ κύριος Ἰωνίδης, ἔσπευσε πλησίον τῆς ἀδελφῆς της, ἡ ὁποία ἔθετεν ἐπὶ τοῦ ἥδη ἀρκετὰ ἐπιστρωμένου προσώπου της, νέον στρώμα ὀρυζοκόνεως.

— Καλέ, τρέξε νὰ ὑποδεχθῇς τὸ γαμπρό σου, ποῦ ἦλθε μὲ τὸ φράκ.

— Τόση τιμὴ! νὰ μὴν τύχῃ καὶ σκοπεύῃ νὰ κάμῃ τὴν πρότασί του ἀπόψε!

— Ξέρω κ' ἐγὼ τρέξε. Ἐγὼ τώρα τὸν εἶδα τὴ σκάλα ποῦ ἀνέβαινε.

Ἡ κ. Χαριτωμένου ἐκόσμησε τὰ χεῖλη της μὲ φιλοφρονητικὸν μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἐπεθεώρησε πρῶτον ἐπὶ τοῦ κατόπτρου καὶ ἔσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν γαμπρόν της, ὅτε εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ κ. Χαριτωμένου ἀσθμαίνοντος ἐντὸς τοῦ φράκ, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ γελοῖον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ χονδροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου.

— Ὁ Θανάσης!!!

— Τόπο... νὰ περάσω.

— Καλὲ τρελλάθηκες, καλὰ ποῦ σὲ εἶδα....

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος διεμαρτυρήθη.

— Καλέ, θέλεις νὰ μᾶς γελοῦνε ὅλοι;

Ὁ κ. Χαριτωμένος ἐπέστη καὶ κατῆλθε ψιθυρίζων.

— Αὐτὰ μοῦ τὰ λέγει γιατί' ἡ ἰδέα ἦτανε δική μου. Εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν φοροῦσα τὴ ρεδιγκότα μου, θὰ μ' ἔστειλε νὰ βάλω τὴ βελάδα μου. Γυναικες..... τυραννία καὶ βάσανα.

Ἡ ὑποδοχὴ ἔγινε καθ' ὅλους τοὺς τύπους. Ἡ Ἐλευθερία ἦτο ὠραιότατη. Τὰ jais τῆς ἐσθῆτος τῆς κ. Χαριτωμένου ἀπῆστραπτον.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἐλευθερία ἔπαιξε τὸ κομμάτι της.

Ὁ κ. Ἰωνίδης τὴν συνεχάρη θλίψας τὴν χεῖρά της ἀγγλικώτατα καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν κυρίαν Χαριτωμένου τὴν ἄδειαν νὰ τὴν ζωγραφίσῃ.

— Εἶνε τόσον ὠραῖο πλασματάκι! Εἶνε ἡ ὠραιότερα Ἀγγλὶς μὲ χάριν καθαρῶς ἐλληνικὴν.

Ὁ κ. Χαριτωμένος ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐλησμόνησε τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἡσθάνετο ποῦ δὲν ἐφόρεσε τὸ φράκ του.

Πῆραν τὸ τσάι. Ἡ Νίκη τραγοῦδῃσε. . . ἐπέ-
ρασε μίαν ἐσπέραν πολὺ εὐχάριστον.

Ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ κ. Χαριτωμένος μακαρίως ἐχασμάτο πρὸ μιᾶς ὥρας, πρὸς μεγάλην ἀπελπίσιν τῆς συζύγου του. Μετ' ὀλίγον ἡ φιλικὴ συνάθροισις θὰ διελύετο, ὅτε ἡ κ. Ἀλθήη εἶπε πρὸς τὸν κ. Ἰωνίδην.

— Βλέπετε τί καλαῖς βραδυναὶς περνοῦν καὶ οἱ Πολῖται χωρὶς ἐθιμοτυπίας καὶ κοπλιμέντα πολ-

λά; Ἐλᾶτε νὰ ζήσετε ἐδῶ. Ἐκατομμύρια ἔχετε. Τώρα εἶνε καιρὸς νὰ σκερθῇτε ποῦ μπορεῖτε νὰ ζήσετε τερπνότερα.

— Εἶδες τὴν ἀδιάντροπην! εἶπεν ἡ Σουλτανίτσα εἰς τὸ οὖς τῆς ἀδελφῆς της.

— Ἡ Κωνσταντινούπολις μοῦ ἤρεσε· ἡ σύζυγός μου τὴν ἀγαπᾷ ὡς τόπον τῆς γεννήσεώς της πολὺ, δὲν ξέρω ὅμως ἂν θὰ θελήσῃ νὰ διαμεῖνῃ διαρκῶς ἐδῶ. Εἶνε συνειθισμένη στὰ ταξείδια.

— Μοῦ γράφει ἡ Ἀδελφίνα πάντοτε, ὅτι τὸ γλυκύτερον ὄνειρόν της εἶνε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ ζήσῃ εἰς τὴν ἀγαπητὴν πατρίδα της. Κύριε Ἰωνίδη, ἀποφασίσατε.

Οἱ προσκεκλημένοι πρὸ πολλοῦ ἀνεχώρησαν ἡ κ. Χαριτωμένου πολὺ ὥχρᾳ πίνει λεμονάδα. Ὁ κ. Χαριτωμένος παρὰ τὸ φοβερὸν ψῆχος περιπατεῖ μόνον μὲ τὸ ὑποκάμισον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου.

— Ἀμα ἔσπασε ὁ καθρέφτης κατάλαβε πῶς κακὸ σημεῖο ἦτανε.

— Ἐσπασε ὁ καθρέφτης!

— Ἀχ, Θανάση, ὁ δανεικὸς ὁ καθρέπτης ἔσπασε καὶ καλὸ φυλάγαμε!

— Ὁ καθρέφτης ἔσπασε. . . συμφορὰ μου! σβύστηκα.

★

Ἡ Μάρθα κάθηται ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ διβανίου, τοῦ ὁποῖου τὴν γωνίαν κατέχει ἡ γηραιὰ τυφλὴ, πλέκουσα περικνημίδα τῇ βοηθείᾳ μόνης τῆς ἀρῆς.

Ἡ Μάρθα, πάντοτε μελανειμονοῦσα, πλέκει μαλλίνην φλανέλλα καὶ διηγεῖται εἰς τὴν γραιὰν τὰ κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν. Τὸ δωμάτιον εἶνε μικρόν καὶ πτωχόν, ἀλλὰ θερμόν καὶ πολὺ καθαρόν.

Αἶφνης ἠκούσθησαν τρεῖς κτύποι ἐπὶ τῆς θύρας.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ἡ Μάρθα ἐγειρομένη.

Ἦτο ἡ κ. Χαριτωμένου. Τὸ ἐκ καουτσούκ ἐπανωφόριόν της ἐσχημάτιζε ρυάκια ὕδατος καὶ ἡ ἰδίᾳ ἦτο πολὺ ἐξηντλημένη.

— Ἡ θεία! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα συσπῶσα τὰς ὀφρὺς.

Ἡ τυφλὴ προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' ἡ κ. Χαριτωμένου τὴν ἐβίασε νὰ καθίσῃ.

— Εἴσθε ἀδιάθετος, θεία μου;

— Δὲν εἶμαι πολὺ! εἶπεν ἡ κ. Χαριτωμένου καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Κλαίετε;

— Πρέπει νὰ σοῦ ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως.

Ἡ Μάρθα τὴν εἰσῆγαγεν εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Ἡ κ. Χαριτωμένου ἐρρίφη ἐπὶ μιᾶς ἐδρας.

Ἡ Μάρθα περιέμενεν ὀρθή.

— Μοῦ διδεις σὲ παρακαλῶ τὸ γράμμα τοῦ Ἀγισιλάου;

- Τοῦ Ἀγῆσιλάου ;
- Ναί, τοῦ γαμβροῦ μου.
- Τοῦ γαμβροῦ σας ;
- Μάρθα, ξένη δὲν εἶσαι, θὰ τὰ μάθης ὅλα.
- Ἡ Μάρθα ἐκάθισε.
- Ἦτο μία τύχη ἔκτακτη γιὰ τὸ παιδί μου.

Ἐκατομμύρια ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσάφι καὶ νέος πολὺ *comme il faut*. Ποιὸς τυφλὸς δὲν θέλει τὸ φῶς του; Ἀπεφασίσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ Θανάσης νὰ κάμουμε τὸ σταυρὸ μας καὶ νὰ τὸν κάμουμε παιδί μας. Γιὰ τὸν Ἀγῆσιλα, ἓνα τέτοιο νέο, δὲν ἦτανε καμμιὰ ἔκτακτη τύχη ἡ Ἐλευθερία... Ὁ Ἀγῆσιλαος μπορούσε ναύρη χρήματα, ἐνῶ αὐτὸς δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Στὸ Θεό μου καὶ στὴν ὑγεία τοῦ Θανάση σὲ ὀρκίζομαι πῶς μόνο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Ἀγῆσιλάου σκεφθήκαμε. Ὁ γαμπρὸς ἔκαμε τὴν πρότασί του... ὅλα πεῖα ἔτοιμα, ὅταν ἔξαφνα μαθαίνουμε πῶς εἶνε χαρτοπαίκτης. Τὰ ἑκατομμύρια γίνονται στάχτη καὶ σοὺ μένει ὁ χαρτοπαίκτης.

Ἐδῶ ἡ κυρία Χαριτωμένου, ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

Ἡ Μάρθα ἐστένανε.

— Μάρθα, παιδί μου, τώρα ξέρεις τί περιμένω ἀπὸ σένα.

Ἡ Μάρθα ἠγέρθη πολὺ ὠχρὰ καὶ εἶπε συγκεκινημένη.

— Ἀχ, γιατί νὰ μὴ ἔλθετε χθές; Τώρα πλέον εἶνε ἄργα.

— Ὅχι, Μάρθα, ποτὲ δὲν εἶνε ἄργα ἂν σὺ θελήσης, μὰ μοῦ βαστάς κακία διὰ τὰ λόγια ποῦ σοὺ εἶπα.

— Ἐγὼ; εἶπεν ἡ Μάρθα μὲ ἀξιοπρέπειαν.

— Ἀχ, Μάρθα, συγχώρησε μία μάνα δυστυχισμένη ἡ ὁποία δὲν ξέρει τί λέγει, εἶμαι ἀπηλπισμένη.

— Χθές, θεία μου, ἔγραψα τοῦ Ἀγῆσιλάου καὶ τοῦ ἐπέστρεψα τὸ γράμμα του. Τοῦ ἔγραψα νὰ μὴ ἐλπίζῃ πλέον, διότι δὲν ἦτο τυχερόν νὰ γείνη.

— Νὰ τοῦ ξαναγράψῃς· κερί δὲν ἦτανε μ' ἓνα φύσημα νὰ σβύσῃ ἡ ἀγάπη του... γράψε του καὶ θὰ ἐπιτύχῃς. Βλέπεις πόσον ταπεινοῦμαι, μὰ ἡ μάνα τὰ πάντα ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ, ὅταν πρόκηται γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της.

— Ὅτ' ἔγραψα καὶ εἶθε νὰ ἐπιτύχω· εἶπεν ἀμβοβάλλουσα.

Ἡ κ. Χαριτωμένου τὴν ἐνηγκαλίσθη, τὴν ἡσπάσθη, τὴν ἀπεκάλεσεν ἄγγελον, καὶ ἀνεχώρησεν.

Καθ' ὃδὸν ἐσκέπτετο τὰ περιστατικὰ τῶν τελευταίων ἡμερῶν καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν·

— Ἡ γνωριμιά τοῦ Ἰωνίδου δὲν ἦτανε καὶ πολὺ ἀτυχὲς γιὰ μᾶς. Πρῶτον κέρδισα ἐγὼ μὴ τουαλέτα καὶ δυὸ τὸ Ἐλευθεράκι μου. Δεύτερον ἔδωκα ἐκεῖνην τὴν ἐσπερίδα, ποῦ ἡ Ζηλιάρα ἡ Ἀλήθυνα

δάγκανε τὰ χεῖλια της... Αὐταῖς ἡ φανταγμένες ἀριστοκρατίσσαις τοῦ Πέρα ποτὲ δὲν φανταζούντανε πῶς θὰ ἔδιδαν τέτοια ἐσπερίδα. Σ' ὁλονῶν τὰ μάτια μ'ἤκηκα. Ὁ ἑκατομμυριούχος Ἰωνίδης στὸ σαλόνι τοῦ κυρ Θανάση... Καλὰ ἔκαμα πῶθαλα τὸ Ἐλευθεράκι μου στὸ μεγάλο σχολεῖο. Ἐκεῖ γνωρίσθηκε μὲ τὴ Νίκη ποῦ μᾶς ἀνοίξε τῆς πόρταις τῶν μεγάλων σαλονιῶν. Ἀ... ἡ Νίκη εἶνε ἀληθὴς φίλη... δὲν θέλω λόγια—ἀληθὴς φίλη. Τώρα ἄς περάσω κι' ἀπὸ τὸ Νεολόγο νὰ διηγηθῶ στὸ Μάνθο τὴν ἐσπερίδα, ἴσως καὶ γράψῃ δυὸ τρεῖς σειραῖς καὶ σκάσουνε ἀπ' τὸ κακὸ τους οἱ ἐχθροί. Καὶ βέβαια μᾶς γλωσσοτρῶνε. Τοῦ καθρέφτη τὸ σπάσιμο μᾶτι ἦτανε· καὶ ὁ Ἰωνίδης ποῦ βρέθηκε παντρεμένος, εἶνε γλωσσοφαγιά.

*

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ κ. Χαριτωμένου ἐλάμβανεν ἐπιστολὴν τῆς Μάρθας καὶ ἐσώκλειστον ἐπιστολὴν τοῦ Ἀγῆσιλάου.

Ἡ κ. Χαριτωμένου ἀναγνώσασα τὰς ἐπιστολάς ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς της ἐλειποθύμησε λειποθυμίαν ἀληθῆ.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον.

« Μάρθα,

» Διὰ τὴν νὰ λαμβάνῃς τὸ ἱερὸν ὄνομα τῆς φιλίας μας διὰ νὰ μοῦ ὀμιλήσῃς διὰ τοιαύτας ὑπαρὰς ὑποθέσεις;

» Ἡμῖν τρελλός· ἡ προτελευταία ἐπιστολή σου, ἡ ἐγκλείουσα καὶ τὴν ἰδικήν μου, τὴν ὁποίαν ἔγραψα πρὸς τὴν δεσποινίδα Χαριτωμένου, ἦτο ψυχρολουσία πολὺ κατάλληλος διὰ τὴν ἐγκεφαλικὴν πάθησίν μου.

» Μ' ἀπέριπτον, μὲ περιεφρόνουν, ἴσως νὰ ἐγέλων ἀναμιμνησκόμεναί τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ ἐπροξένουν ἢ ἴσως νὰ εἶνε ἀνίκανοι νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ ἄλλος εἰς περιστάσεις τοιαύτας ὑποφέρει. Διὰ τὴν νὰ σοὺ τὸ κρύψω; ἔκλαυσα σὰν μωρὸ παιδί. Ἡ καυμένη ἡ μαμά μ' ἀφῆκε νὰ κλαύσω, οὔτε μὲ ἠρώτησε τὸ αἶτιον τῆς θλίψεώς μου. Πρὸς τὸ ἐσπέρας πῆρα τὸ καπέλο μου καὶ ἔφυγα καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα ποῦ πηγαίνω· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐσπευδὼν νὰ ῥιφθῶ εἰς τὰ σιδηρὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ νὰ εὕρω τὸν θάνατον.

» Αἶφνης μία φωνὴ δειλὴ καὶ παραπονεμένη ἤκούσθη πλησίον μου.

» Ἡθελῆσα νὰ ἀπομακρυνθῶ καὶ μία χεὶρ ἰσχυρὰ μὲ συνεκράτησε.

» Ἐστράφη καὶ εἶδον νεαρὰν γυναῖκα μὲ περιβολὴν ἄτακτον, μὲ βλέμα ἀγριωπόν.

— Γιατρέ, τὸ παιδί μου...

Ἦτο μία δυστυχὲς γυνὴ τῆς ὁποίας τὸ μοναχικὸν παιδί ἡσθένει βαρέως.

Τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ, ὅτι πρὸς τὸ ἐσπέρας θὰ

πήγαινα... ὅλα τὰ ἐλθισμόνησα... ὅλα μὲ τὴν κατηραμένην ἐκείνην ἐπιστολήν.

» Ἡ δειλὴ καὶ ἀπληπισμένη ἐκείνη φωνὴ μ' ἐπανεφέρεν εἰς τὰς αἰσθήσεις μου. Ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς φιλανθρωπίας ἔλαμψεν εἰς τὸν σκοτισμένον ἐγκέφαλόν μου.

» Μῶλον τὸν ἀνεπαρκῆ φωτισμὸν καὶ τὰ ἐλλείποντα βοηθητικὰ μέσα, ἐξετέλεσα μίαν τραχειοτομίαν σπουδαίαν· τὸ παιδάκι ἐσώθη καὶ ἀκόμη ἐδῶ ἐπὶ τῆς χειρὸς μου αἰσθάνομαι τὸ θερμὸν φίλημα τῆς εὐγνωμονούσης μητρός. Ὅταν ἐπέστρεψα ἡ μητέρα μου ἠγρύπνει εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἦτο τρίτη ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἠλθες; εὐχαριστῶ Θεέ μου, ἐψιθύρισεν. Ἦξευρα τὸν υἱόν μου, ὅτι δὲν θὰ ἄφινε τὴν μητέρα σου τοῦ μόνου σ' αὐτὸν τὸν κόσμον.

» Φαντάσου Μάρθα, ὅλα τὰ ἐμάντευσε, πόσον διωρατικός εἶνε ὁ ὀφθαλμὸς τῆς μητρός. Ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀνοικτὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἔχυσα δάκρυα πικρὰ αἰσχύνης, διότι τὴν ἀξιόλογον μητέρα μου δὲν τὴν ἐσκέφθη διόλου κατὰ τὴν φροδερὰν κρίσιν τῆς ἐγωιστικῆς ἀπελπισίας μου.

» Τώρα σύ, ἡ εὐγενὴς Μάρθα, μοῦ ζητεῖς ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας μας νὰ ἐπανέλθω εἰς τοὺς Χαρितωμένους.

» Ζήτησέ μου καὶ ἄλλο καὶ ὅσον βαρὺ καὶ ἂν εἶνε σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ διστάσω... Χάριν ὅμως διὰ τοὺς Χαρितωμένους... Ποτέ...

» Καὶ ἐπειτα ποίους ξεύρει, ἂν πρὸς στιγμὴν παρεφρόνουν καὶ συγκατένευε, ἡ ἐμφάνισις νέου ἐκατομμυριούχου ὅχι χαρτοπαίκτης αὐτὴν τὴν φροδερὰν δὲν θὰ μ' ἐκρήμνιζε καὶ πάλιν εἰς τοῦ Ἄδου τὰ τάρταρα;

» Εἰς τὴν Δεσποινίδα Ἐλευθερίαν εὐχομαι τάχιστα νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς μὲ ἓνα καλὸν σύζυγον, ὅπως τὸν ὄνειροπολεῖ ἡ μαμά τῆς καὶ αἱ θεαὶ τῆς.

» Νὰ μοῦ φιλήσῃς τῆς νουνᾶς τὰ χεράκια.

Σὲ γλυκοφιλῶ

Ὁ φίλος σας
Ἀρησίλαος».

Τοιαύτῃ ἦτο ἡ ἐπιστολὴ ἡ ὁποία ἐπέφερε τὴν λειποθυμίαν τῆς κ. Χαρितωμένου.

*

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Νίκης.

Μεγάλῃ αἰθρῳσα ὑποβασταζομένη ὑπὸ κιόνων. Ἡ Νίκη κυμβαλίζει.

Ἡ γηραιὰ θεὰ τῆς εἶνε ἐξηπλωμένη ἐπὶ κινουμένης ἑδρας καὶ κινεῖται ἡσύχως.

Ὀλίγα φίλοι τῆς Νίκης περιτριγυρίζουν τὸ κλειδοκύμβαλον.

Ἡ μία κρατεῖ μουσικὸν τετράδιον καὶ ἀφοῦ τὸ παρετήρησε πολὺ ἐστράφη πρὸς τὴν Νίκην.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἡ Νίκη μεσιδιῶσα.

Ἡ κόρη ἐψάλλε μελωδικῶς καὶ ἡ Νίκη τὴν

συνώδευεν ὑποδεικνύουσα τὰ λάθη τῆς...

Ὑπηρετῆς ἐκόμισεν ἐπιστολήν.

Ἀμα τὸ ἔσμα ἐπερατώθη, ἡ Νίκη ἤνοιξε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως.

Ἀγαπητὴ Νίκη,

Εἶμαι λιγάκι ἀδιάθετη καὶ δὲν θὰ ἔλθω διὰ τὰς δοκιμὰς εἰς τὴν οἰκίαν σου, οὔτε θὰ εἴμπορῶ νὰ παρευρεθῶ καὶ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν μουσικὴν ἐσπερίδα τοῦ ἀγαπητοῦ μας συλλόγου Ἑρμοῦ.

Ἀσπάζομαι ὅλας τὰς ἀγαπητὰς φίλας καὶ ἰδίως ἐσένα. Σῶς εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν. Οἱ οἰκεῖοί σε ἀσπάζονται.

ἡ σὴ

Ἐλευθερία Χαρितωμένου.

— Εἶνε ἀδιάθετη! εἶπεν ἐκείνη ἡ ὁποία ἐκράτει τὸ τετράδιον.

— Ἀδιάθετη! χά... χά... χά... ὅλαι ὁμοῦ ἀνέκραξαν.

Ὅλαι αἱ ἐκεῖ συνηγμέναί νεάνιδες ἦσαν μέλη τοῦ μουσικοῦ συλλόγου Ἑρμοῦ. καὶ ἐγυμνάζοντο διὰ τὴν μουσικὴν ἐσπερίδα.

— Μὰ δὲν μὰς λέγεις, Νίκη, πῶς συνέβη αὐτὴ ἡ φροδερὰ παρανόησις;

— Κωμικὰ πράγματα, ἀγαπηταί μου.

— Ἀχ, λέγε, λέγε...

— Οἱ Ἰωνῖδαι εἶνε δύο ἐξάδελφοι καὶ οἱ δύο Κωνσταντίνοι. Ὁ εἰς εἶνε ἄγαμος καὶ ὁ ἄλλος ἔγγαμος. Ἡ κ. Ἀλήθεια ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν σύζυγον τοῦ παρεπιδημοῦντος ἐνταῦθα κυρίου Ἰωνίδου, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Τί ἀστεῖο!

— Τί παιγνιδάκι!

— Καλὰ νὰ πάθῃ ἡ Χαρितωμένου...

— Ἐγὼ διεσκέδασα πολὺ, ἐξηκολούθησεν ἡ Νίκη. Ἡ Ἐλευθερία καθὼς ξεύρετε εἶνε ἓνα ὠραιότατο πλασματάκι, μὰ ὁλωςδιόλου βλάξ.

— Ἀλήθεια βλάξ.

— Λοιπὸν ἐγὼ τῆς ἔλεγα ὅτι μοῦ κατέβαινε καὶ ἐκεῖναι γιὰ νὰ φανοῦνε personnages στὸν Ἰωνίδῃ τὰ ἔθαναν εἰς πρᾶξι καὶ ἐγὼ πέθαινα στὰ γέλοια.

— Τώρα μὲ τὰ σωστά τους ποῦ ὁ Ἰωνίδης, καὶ ἐλευθερός ἂν ἦτανε, θὰ ἔπαιρνε τῆς Χαρितωμένου τὴν κόρη;

— Τέλος πάντων αὐτὰ ὅλα ἔγειναν γιὰ νὰ διασκεδάσω ἐγὼ, ἡ ὁποία εἶχα ἀρχίσει νὰ μελαγχολῶ χωρὶς αἰτία.

— Τί περηφάνια σοῦ εἶχε ἡ Χαρितωμένου ὅταν πήγαινες μαζί τους στὸν κῆπο.

— Μ' ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς καὶ μ' ὠνόμαζε ἀληθῆ φίλην.

— Χὰ χά χά χά.

— Τώρα, Μαρίνα, τραγουδήσέ το ἄλλῃ μιὰ φορὰ αὐτὸ τὸ κομμάτι, γιατί ἔκαμες λάθη προηγουμένως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ